

Schriftlicht

Onmisbare Geestesgaven

M. Heemskerk

Wij danken God altijd voor u allen: wij noemen u onophoudelijk in onze gebeden en gedenken dan voor onze God en Vader hoeveel uw geloof tot stand brengt, hoe krachtig uw liefde is en hoe standvastig u blijft hopen op de komst van Jezus Christus, onze Heer.

1 Tessalonicenzen 1:2-3 (NBV)

Er wordt momenteel heel veel aandacht geschonken aan het werk van de Heilige Geest. En niemand zal willen beweren, dat dit geen belangrijk onderwerp is. Dat moge alleen al blijken uit het feit, dat bijvoorbeeld de Heidelberger Catechismus vanaf Zondag 20 voor het werk van de Heilige Geest alle aandacht vraagt. Waarbij zijn werk dan uiteraard in onlosmakelijk verband wordt gezien met dat van de Vader en de Zoon.

Ik mag van de Heilige Geest geloven, dat Hij mij deel geeft aan Christus en al zijn weldaden. Maar wanneer het dan over die weldaden gaat, is het wel heel belangrijk, dat we goed onderscheiden tussen hetgeen voor iedere gelovige onmisbaar is en hetgeen alleen in bijzondere omstandigheden niet gemist kan worden, zoals bijvoorbeeld wat we lezen in Marcus 16:17-18. Daar gaat het immers duidelijk over tekenen, die gelovigen als gaven van de Geest ontvangen met het oog op hun specifieke dienst - de verbreiding van het evangelie namelijk - en niet om er te pas en te onpas gebruik van te maken.

Danken

In 1 Tessalonicenzen 1:3 gaat het ook over weldaden die mensen uit handen van de Heilige Geest ontvangen. Dezelfde weldaden die door Paulus in 1 Korintiërs 13 blijvend worden genoemd, en die dus duidelijk een onmisbaar karakter dragen: geloof, liefde en hoop. Gaven die juist vanwege hun onmisbaar karakter grote aandacht krijgen in de Schrift. Bijvoorbeeld hier in deze tekst aan het begin van Paulus' eerste brief aan de jonge gemeente van Tessalonica. Een gemeente waarin Paulus en zijn medewerkers heel duidelijk de onmisbare gaven van de Geest ontdekken, zodat ze dan ook heel veel te danken hebben.

'We danken God altijd voor u allen.' Dat is het eerste wat Paulus op papier zet, als hij aan Tessalonica gaat schrijven. Want hij heeft heel positieve berichten uit deze gemeente ontvangen. Over het geloof van de broeders en zusters daar, over hun liefde, over hun hoop. Alle reden dus voor Paulus en zijn helpers om van de dankbaarheid daarvoor een vast punt te maken in hun dagelijkse gebeden. Ze zijn zich er immers heel goed van bewust, dat de Tessalonicenzen het uitsluitend aan God de Heilige Geest te danken hebben dat het bij hen zo goed gaat.

Het is trouwens ook niet zonder reden, dat Paulus hier aan de Tessalonicenzen vertelt, hoe zijn gebedspraktijk eruitziet. Natuurlijk mogen ze weten dat hij hen niet vergeten is, nu hij niet langer bij hen kon blijven vanwege de acties van de Joden (Hand. 18). Maar het is vooral belangrijk, dat ze deze gebedspraktijk van de apostel navolgen. Want danken voor het werk van de Geest hoort er te allen tijde helemaal bij! God wil altijd om zijn werk gedankt worden. Hij wil horen dat zijn kinderen er goed van doordrongen zijn, dat ze het moeten hebben van het werk van de Heilige Geest. En dat ze beseffen: alleen in de weg van dat danken zal dit werk doorgaan en zich verdiepen.

Dat gold voor de Tessalonicenzen. En dat geldt ook voor de kerk van vandaag. Danken voor de voor ieder onmisbare gaven van de Geest - het mag nooit in het vergeetboek raken. We zullen ervan doordrongen moeten zijn, dat alle gaven van de Geest altijd een onuitsprekelijk wonder blijven. Onverdiende genade, ons geloof, onze liefde, onze hoop! Daarom maar heel veel danken daarvoor. Want blijft dat dankgebed achterwege, dan doen we tekort aan de Geest. Maar dan verschralen ook zijn gaven en verarmen we dus onszelf.

Allereerst het geloof

We gaan nu kijken naar de drie gaven van de Geest, die Paulus en de zijnen in hun dagelijks dankgebed met name naar voren brengen. Allereerst is dat het geloof. Onmisbaar uiteraard voor ieder christen. En dan gaat het natuurlijk over het geloof zoals de Schrift daarover spreekt. Niet zo'n 'geloof' waarbij je zelf maar moet invullen wat het inhoudt. Zo van: ieder zijn eigen waarheid. Laat elkaar daar toch vrij in als christenen! Nee, het gaat hier om het geloof in dát evangelie, waarvan gezegd wordt: dit is het en niets anders dan dit. Het evangelie dat Paulus bracht. Dat van Jezus Christus en die gekruisigd. Het enige, volgens de Schrift. Waarom Paulus dan ook ooit een keer schreef - Galaten 1:8 - dat wie met een ander evangelie zou komen, vervloekt was.

Nou, voor een apostel die zoiets schrijft, kan het natuurlijk niet anders dan dat het geloof een bepaalde inhoud heeft. Het is geloof in het evangelie zoals de apostelen het preekten en zoals het is vastgelegd in de heilige Schrift. Dát geloof ziet Paulus bij de Tessalonicenzen.

Ja, en wat is er nu karakteristiek voor dit geloof? Dat het wérkzaam is. Het brengt heel wat tot stand. Daaraan kun je het duidelijk herkennen als het enig échte geloof. Want wie uit dit geloof leeft, bij hem of bij haar komt er iets uit zijn/haar hánnden! Echt geloof is productief geloof. Maar dan niet doordat wij dat ervan maken. Nee, dat maakt de Geest van Christus ervan. Waarom er dan ook altijd weer voor gedankt moet worden.

Paulus en Jakobus, die twee die nogal eens tegenover elkaar gesteld worden, blijken het grondig eens. Jakobus zegt: het geloof zonder de werken is dood. Geen geloof zonder werken! Maar Paulus zegt hier toch tegen de Tessalonicenzen precies hetzelfde? Ik zie duidelijk, dat jullie geloven. Want ik zie, dat jullie geloof productief is. Er komt van alles uit jullie handen, dat er zonder dat geloof nooit een keer zijn zou. We danken er God elke dag voor!

Geloof is die naam niet waard als het niet vruchtbaar is. Dat mag ons in de ziel gebrand staan! Die vruchtbaarheid hoort er helemaal bij, bij echt geloof. Het is te toetsen en we zullen het ook iedere keer weer móeten toetsen, ons geloof, aan wat het in de praktijk aan vruchten voortbrengt. Opdat onze dankgebeden zich mogen vermenigvuldigen voor alles wat we de Geest in ons leven zien bewerken!

Geen geloof zonder liefde

Wat eigenlijk uit het voorgaande direct volgt, is: geen geloof zonder liefde. Een uitspraak die je ook om kunt draaien: geen liefde zonder geloof. Waar de ene gave van de Geest zichtbaar wordt, zie je beslist ook de andere functioneren. Iets wat natuurlijk alles te maken heeft met het feit, dat het hier over gaven gaat die geen enkel kind van God missen kan. Paulus mag dan ook met dankbaarheid bij de Tessalonicenzen krachtige liefde constateren.

We weten: liefde richt zich op de HERE en op de naaste. En dan gaat het in de liefde altijd om hartelijke gehoorzaamheid aan de wil van de HERE. Nemen we dit echt serieus, dan betekent dat, dat we principieel de gedachte af moeten wijzen dat het in allerlei concrete situaties aan

onzelf wordt overgelaten om precies te bepalen wat liefde is en wat niet. Welnu, van nature wil een mens hier echt niet aan. Gehoorzame liefde kan er dan ook alleen maar zijn als geschenk van de Geest. En de Geest is het ook, die ervoor gaat zorgen dat die liefde met kracht naar buiten gaat treden. Dat is: dat een mens zijn uiterste best gaat doen om de wil van de HERE, die heel het mensenleven bestrijkt, serieus te nemen. Hij neemt geen loopje met Gods geboden, maar doet alle moeite om ernaar te leven.

Dat hoort er dus kennelijk helemaal bij voor de gemeente van Christus. Dat daar de kracht van de liefde zichtbaar wordt. Dat Gods kinderen het geschenk van de liefde, dat ze van Gods Geest krijgen, niet mooi opgepoetst in een vitrine leggen. Maar dat ze er uit alle macht mee aan het werk gaan. En zo laten zien, dat het werk van Christus en het werk van zijn Geest écht heel veel veranderd hebben in hun leven. De liefde mag dan ook in de kerk beslist niet verkillen. Want juist ook wanneer dat niet gebeurt, wordt duidelijk zichtbaar dat de Geest de kerk echt niet verlaten heeft, zoals nogal eens wordt beweerd door hen die gaven van genezing en tongentaal als teken van zijn aanwezigheid en activiteit onmisbaar achten.

Standvastig blijven hopen

Paulus noemt nog een derde gave van de Geest, waarvoor hij en zijn medewerkers onophoudelijk danken, omdat hij die bij de Tessalonicenzen te zien krijgt. Ook deze gave is voor elke gelovige onmisbaar. Het is dit geschenk van de Geest, dat ze standvastig blijven hopen op de komst van de Here Jezus Christus.

Het was niet makkelijk om christen te zijn in Tessalonica. In vers 6 van hoofdstuk 1 spreekt de apostel over zware beproevingen waaronder de gelovigen in deze Macedonische havenstad te lijden hadden. Ze waren gelovig geworden tegen de verdrukking in. Het zag er dan ook naar uit, dat je wel vergeten kon dat je het zou máken in het leven als je christen was. Niettemin haken Gods kinderen niet af in Tessalonica. Ze blijven die ze zijn en ze houden vol. Volharding heet dat. Ze houden vol, maar niet door eigen kracht. Hun volharding komt van God, waarom Paulus er dan ook steeds voor dankt. Ze is een stuk werk van Christus' Geest. En het is werk dat áánslaat, omdat het geladen is met hoop. Hoop op de Here Jezus Christus. Ze houden vandaag vol, tegen de verdrukking in, omdat ze zeker weten - want hopen is zeker weten in de Bijbel! -: we hebben van Christus nog zó ontzaglijk veel te wachten! Hij heeft me toch nog een heil voor ons in petto! Het zal me toch een onvoorstelbaar rijk leven worden, straks als Hij is teruggekomen om alle dingen nieuw te maken! Een eind te maken aan álle zonde in de wereld. En dus ook aan alle vijandschap tegen en verdrukking van de zijnen. De Geest geeft kracht om te volharden in deze hoop. In deze zekerheid dus, want hoop is zekerheid, omdat ze mag bouwen op Gods vaste, onherroepelijke beloften.

In geen enkele periode van haar geschiedenis kan de kerk deze hoop missen. En altijd wordt ze ook bedreigd door de vijand, satan. Toen door middel van verdrukking. Vandaag eerder door het goede leven dat wij als christenen hebben en dat de hoop makkelijk kan doen vervagen. Zo van: o die toekomst van Christus, ze komt wel een keer. Nu eerst maar eens volop genieten van wat het leven vandaag biedt.

Daarom: hoe zal de kerk in de hoop blijven volharden zowel in dagen van verdrukking als in dagen van rijkdom? Door van harte te doen datgene waarin Paulus de kerk hier voorgaat. Voortdurend te danken ook voor het geschenk van de volharding en zo het uitzicht op de toekomst van Jezus Christus levend te houden.

En zo zullen dan blijven: geloof, hoop en liefde, deze drie. Door de schenkende liefde van de Geest van Christus en daardoor alleen.